

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Westphal

Ławnicy: ---

Protokolant: sekr. sąd. Marlena Ossowska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 roku

sprawy z powództwa: Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.

przeciwko: T. R.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z dnia 10 grudnia 2015 roku wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w W. Wydział (...) – sygn. akt (...)

II. nie obciąża pozwanego T. R. opłatą od zarzutów,

III. nie zasądza od pozwanego na rzecz powoda Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. kosztów postępowania toczącego się na skutek wniesienia zarzutów.

Sygn. akt I C 525/16

UZASADNIENIE

Powód Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanemu T. R. o zasądzenie kwoty 115.019,43 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

Sąd ustalił , co następuje :

Dnia 10 grudnia 2015r. , w sprawie o sygnaturze (...)Sąd Okręgowy w W. , Wydział (...) , wydał nakaz zapłaty na rzecz powoda Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. , w którym zobowiązał pozwanego T. R. do zapłaty kwoty 115.019,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz kwoty 5.055,00 zł. z tytułu zwrotu kosztów procesu .

okoliczność bezsporna,

Sąd zważył , co następuje:

Pozwany złożył zarzuty od nakazu zapłaty. Zgodnie z art. 493 § 1 k.p.c. pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu , który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać , czy zaskarża nakaz w całości , czy w części, przedstawić zarzuty , które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody . Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody , chyba że strona uprawdopodobni , że

nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Z treści powołanego przepisu wynika, że sąd rozpoznaje sprawę w granicach wniesionych zarzutów. Pozwany musi w nich bowiem podać swoje twierdzenia i dowody przeciwko nakazowi zapłaty. W późniejszym etapie procesu, co do zasady, nie można już występować z nowymi twierdzeniami, czyli zgłaszać kolejne zastrzeżenia do nakazu, czy też nowe dowody. Następuje ich prekluzja.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wnosił o rozłożenie świadczenia na raty wynoszące 600 zł. W uzasadnieniu zarzutów pozwany podał także, że w chwili zawarcia umowy oraz wcześniej cierpiał na schizofrenię paranoidalną i był poddany leczeniu. Ze względu na to nie był w stanie podejmować racjonalnych decyzji (k. 113 – 115). Sąd nie traktował tych wyjaśnień pozwanego jako zarzutu. Nie wyprowadzał on bowiem z nich żadnych wniosków przeciwko obowiązkowi zapłaty świadczenia. Nie wnosił o uchylenie nakazu ze względu na dyspozycję art. 82 k.c. Wręcz przeciwnie, nie kwestionował ciężącego na nim obowiązku zapłaty, ani wysokości zadłużenia, a tylko wnosił o rozłożenie go na raty. Nie formułował też żadnych wniosków dowodowych dotyczących stanu jego poczytalności w chwili zawarcia umowy.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Zdaniem sądu orzekającego w niniejszej sprawie, skorzystanie z tego przepisu jest możliwe w sytuacji, gdy rozłożenie na raty:

1. nie wiąże się dla wierzyciela (powoda) z nadmierną dolegliwością,
2. dłużnik (pozwany) daje rękojmię, że będzie płacić zasądzone raty.

Ad. 1 – wierzyciel nie może oczekiwać zbyt długo na spełnienie świadczenia. Musi to być jakiś realny, w miarę krótki termin. Wierzyciel jest bowiem „skazany” na kolejne oczekiwanie na zapłatę już przecież przeterminowanego zobowiązania. Na skutek rozłożenia świadczenia na raty nie może on po uprawomocnieniu się wyroku niezwłocznie wszcząć postępowanie egzekucyjne, lecz musi czekać na to, czy dłużnik skorzysta z szansy danej mu przez sąd. Rozłożenie na raty na nowo bowiem określa sposób spełnienia świadczenia.

Okres na który rozkłada się świadczenie, wiąże się też z wysokością rat. Im jest on krótszy, tym większa powinna być kwota rat. Dla wierzyciela jest to o tyle korzystne, że otrzymuje kwotę o większej wartości, co może mieć dla niego znaczenie np. poprzez możliwość dalszego nią dysponowania. Kwoty rat muszą pozostawać w rozsądnej proporcji do zadłużenia, nie mogą być zbyt niskie.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że nie było możliwości uwzględnienia wniosku pozwanego. Zaproponowane przez niego raty są bardzo niskie, mając na uwadze wysokość zadłużenia. Ich uwzględnienie naraziłoby powoda na konieczność wieloletniego oczekiwania na spełnienie świadczenia. Byłyby to bowiem 192 raty miesięczne, nie uwzględniając już nawet odsetek. Okres spłacania zadłużenia wynosiłby więc 16 lat.

Ad 2. – również i ten warunek sprzeciwiał się uwzględnieniu wniosku pozwanego. Przedstawiona przez niego sytuacja materialna, nie przekonuje o możliwości płacenia zaproponowanych rat. W „Formularzu” dotyczącym wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych podał on, że: ma nieruchomości w Ż. „w egzekucji”, samochód V. (...) „w egzekucji komorniczej”. Utrzymuje się z dorywczych prac budowlanych, za które otrzymuje 500- 600 zł. miesięcznie. Na leczenie wydaje 300 zł. miesięcznie. Kredyty będące w egzekucji przekraczają kwotę 250.000 zł. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podał także, że kwota uzyskiwana z prac dorywczych nie wystarcza nawet na podstawowe potrzeby. Poza tym, pozwany partycypuje w kosztach utrzymania dwuletniego syna. Lekarz zabronił pozwanemu podejmowania pracy fizycznej i jakichkolwiek czynności zarobkowych. Pozwany sam stwierdził, że nie jest w stanie „zapewnić sobie utrzymania, nie wspominając o utrzymaniu syna” (k. 115).

Opisana przez pozwanego sytuacja materialna jest bardzo ciężka . Nie jest on nawet w stanie zaspokoić swoje podstawowe potrzeby życiowe oraz spłacać zadłużenie z tytułu kredytów . Jest zobowiązany do łożenia na utrzymanie syna . W jaki więc sposób miałby wywiązywać się z rat wobec powoda ? Tego nie wyjaśnia . Wysokość rat zaproponowanych przez pozwanego przekracza nawet kwotę jego dochodów z prac dorywczych . Jest więc zupełnie nierealna .

Mając powyższe na uwadze , sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanego . Nie było więc potrzeby jakiegokolwiek ingerencji w nakaz zapłaty wydany przez sąd wW. . Dlatego , na podstawie art. 496 k.p.c., sąd utrzymał go w mocy w całości.

Pozwany był zwolniony od kosztów sądowych w całości (k. 134) . W związku z tym nie uiścił opłaty od zarzutów. Wobec przegrania przez niego sprawy brak było podstaw do obciążania go tą opłatą w wyroku – por. art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 98 k.p.c.

Przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... nie przewidywały odrębnego wynagrodzenia radcy prawnego za udział w postępowaniu nakazowym, a następnie w procesie toczącym się na skutek wniesienia zarzutów (por. § 6 - § 10) . Dlatego nie było potrzeby zasądzania w wyroku jakiejś dodatkowej kwoty z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika powoda .